

Ἀποχαίρετ' ἄς δὲ τὴν Ἀρτεμιν μετὰ σεβασμοῦ, ἀναμίκτου μετὰ διακαοῦς ἔρωτος καὶ βαθείας θλίψεως, ὁ Βουστὸς ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἀρτεμις ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, ἐν ἀκούσῃ τὸν δοῦπον τῶν βημάτων τοῦ ἀπομακρυνομένου νέου, ὁ κρότος δὲ τῶν βημάτων εἶχε παύσει, ἀλλ' ἡ Ἀρτεμις, μὲ τὴν καρδίαν ἀνασχιρτῶσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, ἤκροατο ἔτι.

Τίνε τρόπῳ ἐταξείδευεν ὁ βασιλεὺς Ἑρρῶκος Γ'.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, ἥς τὰ συμβάντα ἀφηγήθημεν, ὁ βασιλεὺς Ἑρρῶκος Γ' μετὰ μεγάλης ἀκολυθίας μετέβαινε εἰς Φονταίνεβλώ, ὅπου εἶχεν ἀποφασισθῇ μεγάλη θήρα διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

Ἐταξείδευε δὲ διὰ τοῦ φορείου του, ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου κιβωτοῦ μήκους δεκαπέντε ποδῶν καὶ πλάτους ὀκτώ, στηριζομένης ἐπὶ τεσσάρων τροχῶν καὶ ἐλαυνομένης ὑπὸ ὀκτὼ ἡμιόνων, οὔτινες, κατὰ τὰ δύσβατα μέρη, ἀντεκαθιστῶντο, ὑπὸ πολυαριθμῶν βοῶν.

Τὸ φορεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔνδον ἦτο ἐπιπλωμένον ὑπὸ προσκεφαλαίων καὶ ἔξωθεν ἐκαλύπτετο ὑπὸ κεντητῶν παραπετασμάτων, περιελάμβανε, κατὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ταξείδιον, τὸν βασιλέα, τὸν ἱατρὸν τοῦ Μάρκον Μερῶν, τὸν ἐρμηνεὺν του, οὔτινος τὸ ὄνομα δὲν περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς, τὸν τρελλόν του Σχικῶ, πέντε ἢ ἕξ εὐνοομένους ἦτοι τοὺς Κουέλον, Σχομβέργ, Ἐπερῶν, Ὡ καὶ Μωζιρόν, ζεύγος λαγωνικῶν κυνῶν καὶ κύνιστρον πλήρες ἀγγλικῶν κυναρίων, τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἄγγλικοι κυναρίων, τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ὅτε μὲν ἔφερεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ὅτε δ' ἤρτημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου του δι' ἀλύσεως ἢ ταινιῶν.

Ἀπὸ τοῦ ὀρόφου τοῦ φορείου ἐκρέματο ἐπίχρυσος κλωβός, περιέχων τὰς ὥραιους τρυγόνας τοῦ κόσμου ἦτοι λευκὰς ὡς χιόνα μετὰ διπλοῦ μέλανος περιλαμίου.

Ὅτε, κατὰ τύχην, εἰσῆρχετο γυνή τις ἐν τῷ βασιλικῷ φορεῖῳ, ἡ οἰκογένεια ἠῦξανε κατὰ δύο ἢ τρεῖς πιθήκους, διότι ὁ πιθήκος ἦτο τὸ ὑπὸ τῶν κομφῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς τοῦ τελευταίου τῶν Βαλοῶ εὐνοούμενον ζῶον.

Οἱ σατυρικοὶ τῆς ἐποχῆς ὠνόμαζον τὸ φορεῖον τοῦτο κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Ὁ Σχικῶ ἐκάθητο ἐπὶ τινος τῶν θυρίδων τοῦ φορείου, ἠρτημένους ἔχων τοὺς πόδας του ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅπως, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας του, καταβαίνει ἢ ἐπιβαίνει αὐτοῦ. Τῷ ὄντι, ἐνῶ τὸ φορεῖον, διελθὼν τὴν πλατεῖαν Μωβέρτ, εἶχε φθάσει πρὸ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ τῶν Καρυῶν, ὁ Σχικῶ, πηδήσας κάτω τοῦ φορείου καὶ διασχίσας τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ βαδίζοντας φρουροὺς, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον εὐπαρρησιαστοῦ οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ ἐκ ξύλου γεγλυμμένος καὶ ἐπὶ κεχρωματισμένων ὁμοίων στύλων στηριζόμενος ἐξώστης ἐξεῖχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀπήγγειλε δὲ μεγαλοφῶνως τὴν ἐπομένην δέσιν, τῆς ὁ-

ποίας οὐδὲ λέξεις διέφυγε τὸν προσέχοντα βασιλέα.

«Θεὲ ἀγαθέ! Θεὲ δίκαιε! ἰδοὺ, τὴν ἀναγνώριζω καὶ θὰ ἀναγνωρίζω αὐτὴν μέχρι θανάτου, ἰδοὺ ἡ οἰκία, ὅπου ὁ Σχικῶ ὑπέφερεν, ἐν μὴ ὑπὲρ Σοῦ, Θεέ μου, τοῦλάχιστον ὑπὲρ ἐνὸς πλάσματός σου· ὁ Σχικῶ οὐδέποτε Σοὶ ἐζήτησε νὰ συμβῇ δυστύχημα εἰς τὸν κ.δὲ Μεγιέν, αἴτιον τοῦ μαρτυρίου του, οὔτε εἰς τὸν κύρ Νικόλαον Δαυίδ, ὄργανον τῆς βασιάνου του. Ὁχι, Κύριε, ὁ Σχικῶ περιέμενε, διότι ὁ Σχικῶ εἶναι ὑπομονητικός, μολοντί δὲν εἶναι αἰώνιος· ἰδοὺ δὲ πλήρη ἐξ ἔτη, τῶν ὁποίων ἐν δίσσεκτον, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σχικῶ ἀθροίζει τοὺς τόκους τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν κυρίων Μεγιέν καὶ Νικόλαου Δαυίδ ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ. Ἀλλὰ μὲ δέκα τοῖς ἑκατόν, δηλὰ δὴ μὲ τὸν τόκον, ὅπου δανείζεται ὁ βασιλεὺς, καὶ μὲ τοὺς ἀνατοκισμοὺς ἐντὸς ἐπτὰ ἐτῶν, τὸ κεφάλαιον διπλασιάζεται. Βοήθει, λοιπόν, Θεέ Ὑψιστε, Θεὲ δίκαιε, ὅπως ἡ ὑπομονὴ τοῦ Σχικῶ διαρκέσῃ εἰσέτι ἐν ἔτος, ἵνα αἱ πεντήκοντα μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Σχικῶ ἔλαβεν εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν κατὰ δικταγὴν ἐκείνου τοῦ κακούργου Λορραينوῦ πρίγκηπος καὶ τοῦ ξιφομάχου Νορμανδοῦ δικηγόρου καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξήγαγον τοῦ σώματος τοῦ Σχικῶ μίαν λίτραν αἵματος, συμπωθῶσιν εἰς δύο λίτρας αἵματος, καὶ εἰς ἑκατὸν μαστιγώσεις, ὥστε ὁ κ. Μεγιέν, ὅσον ἂν εἶναι χονδρός, καὶ ὁ Νικόλαος Δαυίδ, ὅσον ἂν εἶναι μακρός, νὰ μὴ ἔχωσι πλέον ἀρκετὸν αἷμα ἢ δέρμα, ἵνα πληρώσωσι τὸν Σχικῶ, οὕτω δ' ἀναγκασθῶσι νὰ χρεωκοπήσωσι μὲ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι τοῖς ἑκατόν, μετὰ ὀγδοήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα πέντε μαστιγώσεις.

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.»

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Σχικῶ ἠσπάζετο τὸ ἔδαφος μετ' ὃ, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπληξείας τῶν θεατῶν, ἀνέλαβε τὴν ἐν τῷ φορεῖῳ θέσιν του.

— Αἶ, Σχικῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρὸς τί ἡ μακρὰ ἐκείνη καὶ παραδόξος δέσιν; πρὸς τί ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μορφασμοὶ ἐνώπιον μιᾶς οἰκίας βεβήλου ἐξωτερικοῦ;

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ γελωτοποιός, διότι ὁ Σχικῶ εἶναι ὡς τὴν ἀλεπού, ὁ Σχικῶ ὁσφραίνεται καὶ ἀσπάζεται ἐπὶ πολὺν καιρὸν τοὺς λίθους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐχύθη τὸ αἷμα του, μέχρις οὗ θραύσῃ κατὰ τῶν αὐτῶν λίθων τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οὔτινες τὸ ἔχουσιν.

— Ἡκούσατε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, ὅτι ὁ Σχικῶ εἰς τὴν δέσιν του ὠνόμασε τὸν δοῦκα δὲ Μεγιέν· λοιπόν, στοιχηματίζω, ὅτι ἡ παράκλησίς του ἔχει σχέσιν μὲ ραβδισμούς, τοὺς ὁποίους ὁ Σχικῶ ἔλαβε.

— Στοιχηματίσατε, κύριε Ἰάκωβε δὲ Λέβη, κόμη Κουέλε, καὶ θὰ κερδίσετε, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε ἐπ' ἀνέλαβεν ὁ Σχικῶ, εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὁ Σχικῶ εἶχε μίαν ἐρωμένην, ἀγαθὴν καὶ θελατικὸν πλῆγμα,

μίαν εὐγενῆ, μὰ τὴν πίστιν μου. Μίαν νύκτα, καθ' ἣν ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν, ζηλότυπός τις πρίγκηψ περιεκύκλωσε δι' ἀνθρώπων τοῦ τὴν οἰκίαν, συνέλαβε τὸν Σχικῶ καὶ ἐμαστιγῶσεν αὐτὸν τόσον σκληρῶς, ὥστε ὁ Σχικῶ, ἵνα σωθῇ, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐκ θαύματος ὁ Σχικῶ δὲν ἐφρονεῖτο, ὁσάκις διέρχεται πρὸ τῆς οἰκίας ταύτης, γονυπετεῖ καὶ προσεύχεται, ἐν δὲ τῇ προσευχῇ του, εὐχαριστεῖ τὸν Κύριον, ὅτι ἔσωσεν αὐτόν.

[Ἐπείτα συνέχεια].

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1811 ἢ 1812 ὁ κύριος Χάης, ὁ φαιδρὸς καὶ ἀγαθὸς καλλιτέχνης τῆς Μεσημβρίας, διέτρεχε κυνηγῶν τὸν λόφον, ὅστις κεῖται ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς θαλάσσης καὶ παρὰ τὰ πρόθυρα τῆς Μασσαλίας.

Ἦτο ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα.

Ἡ θήρα ἐν Μεσημβρίᾳ εἶναι πάντῃ διὰφορος τῆς θήρας τῆς Ἀρκτου. Ἐν Μασσαλίᾳ δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις κυνηγῶν ἀλλὰ κυνηγίου. Οὐδαμοῦ κυνήγιον. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Μασσαλίας οἱ δυνάμενοι νὰ φέρωσιν ὅπλα εἰσὶν αὐτοδικαίως κυνηγοί. Ἀρκεῖ ἐν ὅπλῳ καὶ εἰς σάκκος κυνηγετικός.

Παραδόξος δὲ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν θηρεύουσιν ἐνταῦθα.

Ὁ κυνηγὸς ἐξυπνᾷ τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν καὶ ἀφοῦ βεδίση μίαν ἢ δύο λεύγας φθάνει μὲ ὀλόκληρον φορτίον κλωβίων εἰς τὴν καλύβην του, κλωμένην κρύπτειν. Ἀναρτᾷ ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ κλωβία του πλήρη πτηνῶν, κλείεται εἰς τὴν κρύπτειν του, πληροὶ τὸ ὅπλον του, παρκατρεῖ τοὺς ἀστέρας, σκέπτεται, βαδίζει διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ψῆχος, μασσᾷ φύλλα πεύκης, ἀναπνέει τὰς εὐώδεις ἀναθυμιάσεις τοῦ λόφου, παρίσταται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ λυκαυγῆος, τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ἀποθαυμάζει τὴν θάλασσαν, καταρτᾷ τὰ νέφη, στεναίνει διὰ τὴν παγερὰν πνοὴν τοῦ βορρᾶ, σχεδιαγραφεῖ τὰ πέριξ, καὶ μετὰ δέκα ὥρας ἐπ' ἀνέροχεται εἰς τὴν πόλιν εὐτυχῆς καὶ μειδιῶν. Ἐκυνήγησε.

Τὴν ἐπομένην ἐπαναλαμβάνει τὰ αὐτὰ.

Ὁ κυνηγὸς ὑποβάλλεται εἰς ἀνυπολόγιστους χρηματικὰς θυσίας διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης. Μυθῶδες ἐπίσης καταντᾷ καὶ τὸ ἐξουδευόμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν καλῆς κρύπτης. Ὅταν δὲ ἀπηνῆς μοῖρα καταδικῇ κίχλαν τινὰ νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ ὅπλον τοῦ κυνηγοῦ, ἡ κίχλα αὕτη στοιχίζει πολλὰκις πεντακόσια φράγκα εἰς τὸν κυνηγόν.

Εἰς τοιοῦτον λοιπὸν κυνήγιον παρεδίδετο ὁ κύριος Χάης μὲ ὅλον τὸ πάθος μεσημβρινοῦ καλλιτέχνου.

Παρετῆρει τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτε, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐρχόμενον ἐκεῖθεν, ὅτε ὁ ἀστήρ του, ὅστις ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔλαμπεν ἐν τῷ ὀρίζοντι,

τῷ ἐπεμψεν ἐν πτηνὸν εἰς τὸ μικρὸν δάσος τῶν πευκῶν.

Ἡ σκοτία ἐπροστάτευε τὸ ἀτυχὲς πτηνόν. Ὁ κύριος Χάης κατεσκόπευε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς *Μεγάλης Ἀρκτου*, ἥτις ἔδυνε ὀπισθεν τοῦ Μεσημβρινοῦ Λόφου καὶ ἐβλεπεν ἡ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε πράγμα τι ἀδιαφανὲς κινούμενον ἐν τῇ χλόῃ. Κρατῶν τὸ ὄπλον τοῦ εἰς ἀμφίβολον διεύθυνειν, ἐσκόπευε καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ φοβούμενος μὴ πυροβολήσῃ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις ἐφαίνετο ἐπιμόνος βραδύνουσα τὴν ἐμφάνισίν της. Ὁ κύριος Χάης ἠρίθμει τοὺς ἀστέρας δὲν ὑπελείποντο ἡ δέκα τρεῖς μόνον. Κκαὶ ἀριθμός. Ἐπὶ τῆς *Ἀμάξης* καὶ ἐξ τοῦ *Ὠρίωνος*, οὐδαμοῦ δὲ ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐφαίνετο πλανήτης τις ἀναμένων τὸν ἥλιον.

Τέλος ἡ ἡὺς ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς πτυχὴν τινα τῆς γαλακτώδους ἐσθῆτός της, ἥτις ἀπὸ πύκης εἰς πύκην ἐξαπλουμένη ἐφθασε μέχρι τοῦ δάσους τοῦ κυρίου Χάης.

Τὸ φῶς προέδωκε τὸ καταφύγιον τοῦ ἀτυχοῦς πτηνοῦ, τὸ ὅποτον ὁ κυνηγὸς εἶδεν ἰστάμενον ἐπὶ τινος κλώνου δένδρου. ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς ἐπιθυμίας του. Τὸ ὄπλον λαθὼν κακὴν διεύθυνσιν ἐξεπυροκρότησεν ἀφοῦ πρῶτον ἡ λάμψις τοῦ πυρολίου εἰδοποίησε τὸ πτηνόν.

— Ἐπεςεν! ἀνακράζει ὁ κυνηγὸς μιμούμενος διὰ τινος ὑποκώφου φωνῆς τὸν θροῦν τοῦ πίπτοντος πτηνοῦ.

Καὶ σπεύδει πρὸς τὸ δένδρον ὅπερ ἐχρησίμευσεν ὡς αὐλον τοῦ πτηνοῦ. Ἀνακινεῖ τοὺς λίθους καὶ τὰ τεμάχια τῶν φλοιῶν, ἀλλ' οὐδαμοῦ πτηνόν. Ἐν μόνον πτερὸν εἶχεν ἀπομείνει ἐπὶ τῶν βελονοειδῶν φύλλων τοῦ δένδρου. Ὁ κύριος Χάης ἀρπάζει μετὰ ζωηρότητος τὸ πτερὸν τοῦτο, ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς φυγῆς καὶ τὸ παρατηρεῖ μελαγχολικῶς καὶ μὲ μείδιμα λύπης.

Ἡ αὐγὴ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔρριπτε τὸ γλυκὺ φῶς της ἐπὶ τοῦ πτεροῦ τοῦ κυρίου Χάης, ὅστις προσήρτησεν αὐτὸ εἰς τὴν κυμβιοδόχην του ὡς ὀρνιθολογικὸν παράσημον.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ κ. Χάης, ἦτο κόσσυφος. Τὸ πτερὸν αὐτὸ εἶναι πτερὸν κοσσύφου.

Ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτος!

Ὁ κόσσυφος εἶναι πτηνὸν περιζήτητον, μὴ ἐμφανιζόμενον ἢ εἰς σπανιωτάτας περιστάσεις. Εὐτυχὴς λοιπὸν ὁ κυνηγὸς ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν μὲ τοιοῦτον τρόπιον.

Ὁ κύριος Χάης ἐπανάλαβε τὸ ἦτο κόσσυφος εἰς ποικίλην διατονικὴν κλίμακα, θὰ συνῶδευε δὲ τὴν ἐπιφώνησιν του ταύτην καὶ μὲ τὴν βάρβιτον του ἂν ἔπρεπεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς πεδιάδος κατακλυζομένης ἤδη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ λάμποντος ἡλίου. Ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, οὐδὲν ὅμως πτηνὸν ἐφαίνετο ὑπὸ τὸν αἰθριον οὐρανόν. Ὁ κύ-

ριος Χάης ἐπλήρωσε καὶ πάλιν τὸ ὄπλον του μὲ δωδεκάχρονον κίνησιν καὶ ἐτράπη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, ἀνακινῶν διὰ τοῦ ποδὸς τοὺς σωροὺς τῶν πεσόντων φύλλων μὴ ὑπ' αὐτοὺς ἐκρύπτετο πτηνόν τι, παρατηρῶν τοὺς ὑψηλοὺς κλώνους τῶν δένδρων, ἀκροώμενος τοῦ βόμβου τῶν μυιῶν, ἐκλαμβάνων τὰς ἱπταμένας μελίσσας ὡς πτηνὰ καὶ καταρώμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα τὸ λυκαυγές, τὰ ὄπλα μὲ τοὺς πυρολίου καὶ τοὺς ἀστερισμοὺς οἵτινες φωτίζουνσι τόσον κακῶς.

— Νᾶτος.

Νέκ φωνὴ τοῦ κυρίου Χάης. Ἦτο τῷ ὄντι ὁ κόσσυφος ὅστις εἶχε πετάξῃ ἀπὸ τινος σύδενδρον τόπον. Τὸ ὄπλον καὶ πάλιν ἐξεπυροκρότησεν ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην εἰς μάτην. Τὸ πτηνὸν πλῆσσον θριαμβευτικῶς διὰ τῶν πτερῶν τὸν ἀέρα ἀπεμακρύνετο τοῦ δάσους διὰ τοῦ λόφου, τοῦ λόφου διὰ τῆς πεδιάδος, τῆς πεδιάδος διὰ τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης. Ὁ κύριος Χάης ἐρίφη μετὰ θάρρους ὀπισθεν τῶν ἐναερίων ἰχνῶν τοῦ κοσσύφου. Ἦτο τότε ἡ ὁγδόη πρωϊνῆ ὥρα.

Ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξε κατὰ τὰ πρῶτα βήματα ἡ προθυμία τῆς καταδιώξεως. Ὁ κύριος Χάης ἐπετέθη λυσσῶδως κατὰ τοῦ πτηνοῦ ὅπερ ἀνὰ χίλια βήματα ἀνεπαύετο καὶ ἐπέτα ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κυνηγὸς τὸ ἐσκόπευσεν.

Ἦδη οἱ πόδες τοῦ κυρίου Χάης καὶ τὰ πτερὰ τοῦ κοσσύφου εἶχον διατρέξει τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην ἀλυσσον ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Puget καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Μοντρεδόν. Οἱ δύο ὁδοιποροὶ εἶχον ἀφῆται δεξιόθεν τῶν τῶ Cassis καὶ Ciotat καὶ ἠκολούθουν τὴν μακρὰν καὶ εὐρεῖαν πεδιάδα, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Σιένης μέχρι τοῦ Ἀγίου Κύρου. Ἀμφοτέρω εἶχον ἀπηυδῆσαι. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο καὶ οἱ ὕλοι τῶν οἰκιῶν τοῦ χωρίου τοῦ Ἀγίου Κύρου ἐφεγγαζόλουν. Ὁ κύριος Χάης ἀποθνήσκων τῆς πείνης, τῆς δίψης, καὶ τοῦ κόπου ἀπέθηκε τὸ ὄπλον του παρὰ τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ *Μέλαρος Ἀετοῦ*, ἵνα ἀναπαυθῇ.

Ὁ κόσσυφος ἀγνοῶ ποῦ εὔρειν αὐλον.

Διὰ τὸν πεζὸν ὁδοιπὸρον τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ἐσπέρας ἀποτελεῖ παραδείσιον εἰκόνα. Ὁ κύριος Χάης παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, ὅπερ ἔσχε τόπον καὶ γεύματος, ἔλαβε λαμπρὰν κλίνην καὶ κατεκλίθη εὐτυχῆς καὶ εὐθυμος. Τὴν νύκτα εἶδε καθ' ὕπνου ὅτι συνελάμβανε κοσσύφους διὰ τῶν χειρῶν.

Περὶ τὸ λυκαυγές ἦτο ἔξυπνος, κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ὁ κυνηγὸς λατρεῖται τὴν αὐγὴν. Πρὶν ἢ ἐπαναλάβῃ τὴν πρὸς Μασσαλίαν ἀγούσαν ἔρριπεν ἐν βλέμμα καὶ ἓνα στεναγμὸν πρὸς τὰς εὐτυχεῖς πεδιάδας τῆς Castellet, ὅπου ὑπέθετεν ὅτι κατέφυγε τὴν νύκτα ἐλεύθερον τὸ πτηνόν.

Ὁ κύριος Χάης ἐβόδιζεν ἤδη κατὰ μῆκος τοίχου τινος κατεστραμμένου κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ καλυπτομένου ὑπὸ εὐρέως παραπετάσματος ἐκ φύλλων καπάρεως ἀνακινῶν διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ὄπλου του τὰ φύλλα, ὅτε αἰφνης κρότος παλλομένων πτερῶν καὶ ὑποκώφου φωνῆ ἀνήγγειλον

τὴν παρουσίαν τοῦ πτηνοῦ. Τὸ πτηνὸν ἔφυγεν, ἀλλ' ὁ κύριος Χάης ἐπυροβόλησε καὶ πάλιν εἰς τὴν τύχην καὶ ἔσπευσεν εἰς καταδιώξιν του.

Ἡ πρὸς Μασσαλίαν ὁδὸς ἐλησμονήθη. Ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν, ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, ὁ κύριος Χάης ἐφθασε τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν πόλιν Hyères, ἥτις πληροῖ εὐωδίας τὸν ὀρίζοντα διὰ τῶν πορτοκαλλεῶν της.

Ὁ κύριος Χάης δὲν εἶχεν ἄλλοτε ἔλθει εἰς Hyères, ἡγάπα δὲ καὶ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐμμενῶς. Πρὶν ἢ κατακλιθῇ ἐσκέφθη νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸν ὠραίον κήπὸν τῶν ἐσπερίδων ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον Φέλχη. Κρατῶν τὸ ὄπλον ὑπὸ μάλης ἐβόδιζε μὲ τὴν ἐπιχάριτον ἐκείνην κίνησιν τῶν ὤμων ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς κυνηγούς τῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ σελήνη ἦτο πλήρης. Ὁ καλλιτέχνης κυνηγὸς εἶχεν ἐν ἀγνοίᾳ του, ὡς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς μεσημβρίας, ἀρκετὴν δόσιν ποιήσεως ἐν τῇ ψυχῇ. Ἀφιερούτο μηχανικῶς εἰς πᾶσαν γλυκεῖαν θεωρίαν καὶ ἀνέπνεε μετ' εὐχαρίστου μελαγχολίας τὰς ἀναθυμιάσεις τῶν θύμων καὶ τῶν πορτοκαλλεῶν.

— Ἀ! εἶπεν ὁ κύριος Χάης, ἂν εἶχον μαζύ μου τὴν βάρβιτόν μου θὰ ἔπαιζα μετὰ χαρᾶς *Τὴν ἐπάγοντα εἰς τὴν πατρικὴν στέγην τοῦ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ*.

Εἶτα ἔτρεψεν ἐν βῆμα ὀπίσω καὶ ἐκλινε τὸ σῶμα ἐν εἰδεί ἐρωτηματικῷ ἐπὶ τινος φυτοῦ ὅπερ ἡ σελήνη νωχελῶς ἐπαργύρου. Τὸ φυτὸν ἀπήντησε δι' ἐλαφροῦ ψιθύρου τῶν φύλλων του, ὁ δὲ κυνηγὸς ἡγήθη ἐκπληκτος καὶ ἠτοιμάζετο τὸ ὄπλον του.

Εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν, ἐπὶ τινος κλώνου ξηροῦ, φυλλορροήσαντος καὶ προσέξοντος ἐπεφάνη ἐν πτηνὸν κινεῖν τὰ πτερὰ του καὶ φρίσσειν ἐξ ἡδονῆς ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτός. Ἦτο ὁ κόσσυφος.

Δύω ἦσαν τὰ αἰτία ἅτινα ἐκράτησαν ἀκίνητον τὸν δάκτυλον τοῦ κυνηγοῦ ἐπὶ τῆς σκανδάλης τοῦ ὄπλου του. Ἠδύνατο πᾶς εὐσυνειδήτος νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον ἀτυχοῦς πτηνοῦ εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν; Ὁ κύριος Χάης ἦτο τόσον εὐγενὴς ὥστε δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ καταχρασθῇ τῆς θέσεώς του. Ἀλλως, εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν, ὁ κόσσυφος θὰ ἐγίνετο ἀφαντος. Ἡ πυρεῖτις θὰ τὸν κατέφλεγε. Δεύτερον εἶχον ἀπαγορευθῇ εἰς Hyères ὡς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη οἱ πυροβολισμοὶ τὴν 11 μ. μ. Ὁ κύριος Χάης καλυθεῖς ὑπὸ τῶν δύο τούτων λόγων ἔστη περιπλῶν τὸ πτηνὸν ὅπερ δὲν ἐβράδυνε νὰ θέσῃ τὸ ράμφος ἐπὶ τῆς πτέρυγος καὶ νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν ἀφροντισίαν μαθητοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν.

Ἀναμένων τὴν ἡμέραν ὁ κύριος Χάης παρετήρει τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔκαμνε γενικὴν ἐπανάληψιν τοῦ αἵματρου δράματος, ὅπερ ἔμελλε νὰ τελέσῃ μὲ τὴν πρώτην λάμψιν τῆς αὐγῆς.

[Ἐπταί συνέχεια].

Petit - Manole.